

Liptál, 16.2.2014 - Národný týždeň manželstva

Ef.5, 21-6,4 Matúš 5,27-32

Písneň: 178; 203; 541; 489

V súvislosti s práve sa končiacim Národným týždňom manželstva, ktorého témou je: „manželstvo nie je samozrejmosť“ chcem dnes hovoriť o manželstve...

Možno na úvod trocha štatistiky (prevzanej z webových stránok Národného týždňa manželstva), ktorá hovorí, že:

- v súčasnej dobe viac než 50% prvorodičiek a cca 40% všetkých rodičiek, sú svobodné matky.
- každé druhé manželstvo končí rozvodom.
- 47% párov uvádza ako dôvod rozvodu rozdielnosť povah.
- kvôli rozvodom, ktorých je každý rok viac než 33 tisíc, príjde ročne o jedného z rodičov pres 20 tisíc detí, ktoré tak samy získavajú negatívnu skúsenosť s manželstvom
- priemerná dĺžka trvania manželstva v ČR je 13 let.
- zhruba 70% rozvádajúcich sa párov má deti
- dochádza k výraznému nárastu súžití nesezdaných párov ako alternatívy manželstva, pričom četnosť rozpadu týchto vzťahov je mnohým vyššia než u manželstiev-se všetkými negatívnymi dopadmi na deti týchto párov...

I keď tieto štatistiky hovoria sami za seba...ja som si veľmi dobre vedomá, i na základe rozličných pastoračných skúseností, že je to veľmi citlivé téma...a vopred sa ospravedlňujem všetkým, ktorých sa tieto otázky možno bolestne dotknú, je mi to naozaj ľúto...na druhej strane však tuším po povzbudení pre všetkých, ktorí v manželstve žijú a prechádzajú rozličnými krízami, či pookúšeniami...aby sme to nevzdávali, lebo to stojí za to!

- svojou každodennou vernosťou a láskou, odpúšťaním a vzájomnou úctou- uchovajme nášmu národu to nám zverené svetlo rodinného krbu- to jediné, čo nám zostalo z raja...
- a záleží na nás- či tá naša rodina, naše manželstvo bude na tejto zemi rajom alebo peklom... Často sa sáva, že časom toho druhého začíname brať ako samozrejmosť, ale práve to nesmieme. Je potrebné do vzájomného vzťahu investovať každý deň znova...
Učme sa každý deň znova hľadať nie šťastie svoje, ale toho druhého, odovzdávať sa tomu druhému – tak, ako sa nám daroval Kristus – a byť tak svojou službou a láskou slnkom pre svoju rodinu.

Viem, nie je to vždy jednoduché, lebo človek je od svojej prirodzenosti náchylný vidieť iba seba. Ale ak sa budeme dívať na Krista a necháme sa Ním milovať, učiní nás schopnými takejto lásky – ktorá nepočíta krivdy, nehľadá svoj prospech, ktorá všetko znáša a nikdy neprestáva...

Vieme, že kým človek ešte žije, tak vždy má možnosť a šancu začať znova...tak ako i Boh s nami začína vždy znova...a tak aj vo svojom manželstve, môžeme začať znova...
Dnes, keď končí národný týždeň manželstva, rozhodnime sa aj my podporiť ho – tak, že urobíme dnes aspoň jednu dobrú vec pre svoje manželstvo, možno to bude odpustenie, ospravedlnenie, možno načúvanie tomu druhému...nejaká služba, či konkrétny prejav lásky... čokoľvek, čo bude našim vyjadrením tomu druhému: vážim si Ťa, mám Ťa rád a som vdáčný za Teba!

...využime túto možnosť, lebo nevieme, koľko príležitostí k tomu ešte budeme mať...ako to vystihujú slová jednej básne: „Kytička kvetov pre život krajšie, lebo nad hrobom už budú márne...“

Nie, náš partner nie je žiadnou samozrejmosťou, buďme mu verní a vážme si ho. Stáva sa totiž, že manželia i manželky zabudnú na sľub, ktorý si dali v svadobný deň, a zo zvedavosti, z nudy, alebo i preto, že vernosť považujú za slabosť, ju porušia. Vernosť však nie je slabosť, vernosť je odvážny čin a preto tiež niečo stojí – znamená nezradiť toho druhého, odolať pokušeniu, dodržať čo sme sľúbili, chovať sa zodpovedne ku svojmu partnerovi, ku svojim deťom. Vernosť sa vyplatí. Vernosť stojí za to. Krásne svedectvo o tom svojho času vydala šéfredaktorka Rádia Proglas Marie Blažková, ktorá práve pri príležitosti Národného týždňa manželstva sa v rozhlasovom relácii Myšlienka na deň zamýšľala nad tým, čo pre ňu znamená rodina, v ktorej vyrastala:

„V súvislosti s otcom ma už napadlo mnohokrát: ako by sme vyrástli my, jeho synovia a dcéry, keby nám nerozprával všelijaké rozprávky a nespieval všelijaké pesničky? Čo by sme si pamatali z krajiny nášho detstva, keby nás s maminkou neťahal na dlhé pešie výlety? A kde by sme brali kuráž, keby nás táta nenaučil plávať? A kde vedomosti, keby nám nevysvetlil to, čo nám v škole nepovedali? S kým by sme chodili do kostola a kto by v nedeľu žehnal spoločný obed, ako to má robiť hlava rodiny, keby to nerobil tátoček?“

A kde by pozdejšie získal moj muž trpezlivého tchána a deti láskavého dedečka, keby som nemala tatínka? - A uvažujem o horších variantách: Čo keby tatínek pil? Nedával mamke peniaze? Čo keby ju podvádzał, či bil ju? A čo keby si tak tatínek maminku vobec nevzal? A žili by spolu len tak? Mala by moja maminka odvalu len tak mať 4 deti? Čo keby odišiel?

A ešte niečo ďalšieho ma napadá - aké by to bolo, ak by moja maminka žiadneho tatínka ani nepotrebovala? Ale „nadobudla“ by si ma od náhodného muža, alebo by si ma vynútila nejakým umelým spôsobom a vychovávala ma radšej sama? Alebo čo keby si potom miesto mojho tatínka zaregistrovala nejakú partnerku? A ja by som si od detstva myslela, že rodičia majú byť dve maminky?

Vedela by som si ja tak nájsť manžela a byť s ním desiatky rokov? Ako to, že niektoré ženy nepotrebujú pre svoje deti otcov?

Narodila som sa v nedobrej dobe, ale dobrej v tom, že v tej dobe sa manželstvo skladalo ešte z muža a ženy, a naša rodina sa skladala z roznych strýcov a tet – a bola to veľká radosť a istota.

Do našej rodiny patrili i Pán Boh, ktorého tam naši pozvali už pri svojom zasnúbení. Stále zreteľnejšie vidím, aký to bol dar.

Na kolenách ďakujem za tatínka a maminku. A vidím ako strašne dôležité, aby sme my kresťania naučili našich synov byť otcami podľa vzoru nebeského Otca.

A prosím Vás priatelia o modlitbu za deti, ktoré žiadnu rodinu nemajú a možno ju preto ani nebudú vedieť založiť alebo udržať.“

Pane, ďakujeme Ti za našich rodičov a rodiny, v ktorých sme vyrastali, ďakujeme Ti za naše manželstvá a rodiny, v ktorých žijeme dnes – uzdravuj nás všetkých svojou láskou a prebývaj ňou v našich srdciach, a nech nám ona prináša vždy pokoj a radosť, vždy novú nádej a silu k odpusteniu a vzájomnej službe a sebadarovaniu. A nech táto Tvoja láska uzdraví a naplní i srdcia tých, ktorí nepoznali lásku rodičov a teplo domova. Amen.

Mária Jenčová
16.2.2014